

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 331/2014

z dnia 11 marca 2014 r.

ustanawiające program wymiany, pomocy i szkoleń w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) i uchylające decyzje Rady 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE oraz 2006/850/WE

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia i państwa członkowskie postawiły sobie za cel ustanowienie środków niezbędnych do używania euro jako jednej waluty. Środki te obejmują ochronę euro przed fałszowaniem i związanymi z tym nadużyciami finansowymi, wzmocniając tym samym efektywność gospodarki unijnej i zapewniając stabilność finansów publicznych.
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 ⁽³⁾ przewiduje wymianę informacji, współpracę i wzajemną pomoc, ustanawiając tym samym zharmonizowane ramy ochrony euro. Skutki tego rozporządzenia zostały rozszerzone rozporządzeniem Rady (WE) nr 1339/2001 ⁽⁴⁾ na te państwa członkowskie, które nie przyjęły euro jako swojej jednej waluty, tak aby zapewnić równoważny poziom ochrony euro w całej Unii.
- (3) Działania mające na celu propagowanie wymiany informacji i personelu, pomoc techniczną i naukową oraz specjalistyczne szkolenia w znaczącym stopniu przyczyniają się do ochrony jednej waluty Unii przed fałszowaniem i związanymi z tym nadużyciami finansowymi, a w związku z tym do osiągnięcia wysokiego i równoważnego poziomu ochrony w całej Unii, wykazując jednocześnie zdolność Unii do zwalczania poważnej przestępczości zorganizowanej.
- (4) Program ochrony euro przed fałszowaniem (program Perykles) przyczynia się do zwiększania świadomości wśród obywateli Unii, zwiększając ochronę euro, zwłaszcza poprzez nieustanne upowszechnianie wyników działań wspieranych w ramach tego programu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 12.5.2012, s. 7.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 marca 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 6).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1339/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. rozszerzające działanie rozporządzenia (WE) nr 1338/2001 ustanawiającego środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem na państwa członkowskie, które nie przyjęły euro jako swojej jednej waluty (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 11).

- (5) Dotychczasowe wsparcie takich działań, poprzez decyzje Rady 2001/923/WE⁽¹⁾ oraz 2001/924/WE⁽²⁾, które zostały następnie zmienione i rozszerzone decyzjami Rady 2006/75/WE⁽³⁾, 2006/76/WE⁽⁴⁾, 2006/849/WE⁽⁵⁾ oraz 2006/850/WE⁽⁶⁾, umożliwiło intensyfikację działań Unii i państw członkowskich w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem. Cele programu Perykles zarówno dla okresu 2002–2006, jak i 2007–2013 zostały z powodzeniem osiągnięte.
- (6) W swojej ocenie wpływu dokonanej w 2011 r., określającej, czy program Perykles należy kontynuować, Komisja doszła do wniosku, że program Perykles powinien zostać przedłużony, a jego cele i metodologia ulepszone.
- (7) W ocenie wpływu zawarto radę, aby kontynuować i dalej rozwijać działania na poziomie Unii i państw członkowskich w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem, uwzględniając nowe wyzwania w kontekście ograniczeń budżetowych. W ramach nowego programu Perykles 2020 wnioski przedstawiane przez uczestniczące państwa członkowskie mogą obejmować uczestników z państw trzecich, jeśli ich uczestnictwo jest ważne dla ochrony euro.
- (8) Należy zapewnić spójność i komplementarność programu Perykles 2020 z innymi stosownymi programami i działaniami. W związku z tym, w celu realizacji programu Perykles 2020, Komisja powinna, w ramach komitetu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1338/2001, przeprowadzić z głównymi zaangażowanymi stronami (w szczególności z właściwymi organami krajowymi wyznaczonymi przez państwa członkowskie, z Europejskim Bankiem Centralnym i z Europolem) wszystkie niezbędne konsultacje w odniesieniu do oceny potrzeb w zakresie ochrony euro, a zwłaszcza w odniesieniu do wymiany, pomocy i szkoleń.
- (9) Program Perykles 2020 powinien być realizowany w pełnej zgodności z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁽⁷⁾. Zgodnie z tym rozporządzeniem jedynym celem dotacji nie może być zakup sprzętu. Dotacja ma na celu finansowe wsparcie działania mającego przyczynić się do osiągnięcia celu polityki Unii.
- (10) Znaczenie euro jako światowej waluty wymaga odpowiedniego poziomu ochrony na poziomie międzynarodowym, który można osiągnąć poprzez udostępnianie środków finansowych na zakup sprzętu, który ma zostać wykorzystany przez agencje z państw trzecich do wykrywania fałszerstwa euro.
- (11) Ocena programu Perykles dokonana wraz z zainteresowanymi stronami wykazuje wartość dodaną tego programu w postaci wysokiego poziomu współpracy między państwami członkowskimi i z państwami trzecimi, jak również komplementarność z działaniami podejmowanymi na poziomie krajowym, co prowadzi do wzrostu skuteczności. Oczekuje się, że kontynuacja programu Perykles na poziomie Unii przyczyni się w znacznym stopniu do utrzymania i podniesienia wysokiego poziomu ochrony euro, a także intensyfikacji współpracy transgranicznej, wymiany i pomocy. Równocześnie dzięki kolektywnej organizacji działań i zbiorowym zamówieniom osiągnięte zostaną ogólne oszczędności w stosunku do potencjalnych indywidualnych inicjatyw krajowych.
- (12) Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie niezależne sprawozdanie ze śródkresowej oceny realizacji programu Perykles 2020 oraz ostateczne sprawozdanie z oceny dotyczące osiągnięcia jego celów.

(1) Decyzja Rady 2001/923/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. ustanawiająca program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 339 z 21.12.2001, s. 50).

(2) Decyzja Rady 2001/924/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. rozszerzająca skutki decyzji ustanawiającej wymianę, pomoc i programy szkoleniowe w zakresie ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) na państwa członkowskie, które nie przyjęły euro jako jednej waluty (Dz.U. L 339 z 21.12.2001, s. 55).

(3) Decyzja Rady 2006/75/WE z dnia 30 stycznia 2006 r. zmieniająca i rozszerzająca decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, s. 40).

(4) Decyzja Rady 2006/76/WE z dnia 30 stycznia 2006 r. rozszerzająca stosowanie decyzji 2006/75/WE zmieniającej i rozszerzającej decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) na nieuczestniczące państwa członkowskie (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, s. 42).

(5) Decyzja Rady 2006/849/WE z dnia 20 listopada 2006 r. zmieniająca i rozszerzająca decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 330 z 28.11.2006, s. 28).

(6) Decyzja Rady 2006/850/WE z dnia 20 listopada 2006 r. rozszerzająca na nieuczestniczące państwa członkowskie stosowanie decyzji 2006/849/WE zmieniającej i rozszerzającej decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 330 z 28.11.2006, s. 30).

(7) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- (13) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z zasadami wartości dodanej i proporcjonalności. Program Perykles 2020 powinien ułatwiać współpracę między państwami członkowskimi oraz między Komisją a państwami członkowskimi w celu ochrony euro przed fałszowaniem, nie naruszając przy tym kompetencji państw członkowskich i pozwalając na bardziej skuteczne wykorzystanie zasobów niż byłoby to możliwe na poziomie krajowym. Działanie na poziomie Unii jest konieczne i uzasadnione, ponieważ wyraźnie pomaga państwom członkowskim w zbiorowej ochronie euro i zachęca do wykorzystania wspólnych struktur Unii do zacieśnienia współpracy i intensyfikacji wymiany informacji między właściwymi organami.
- (14) Program Perykles 2020 powinien trwać siedem lat, tak aby jego czas trwania był dostosowany do czasu trwania wieloletnich ram finansowych określonego w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 ⁽¹⁾.
- (15) W celu zapewnienia jednolitych warunków realizacji programu Perykles 2020 należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Komisja powinna przyjąć roczne programy prac określające priorytety, podział budżetu oraz kryteria oceny stosowane w przypadku udzielania dotacji na działania. Komisja powinna prowadzić dyskusje na temat stosowania niniejszego rozporządzenia z państwami członkowskimi w ramach komitetu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1338/2001. Wyjątkowe i należyte uzasadnione przypadki, w których zwiększenie współfinansowania jest niezbędne, aby zapewnić państwom członkowskim większą elastyczność finansową przy realizacji i finansowaniu projektów ochrony i zabezpieczenia euro w zadowalający sposób, powinny być częścią rocznego programu prac.
- (16) W niniejszym rozporządzeniu określono pulę środków finansowych na cały okres trwania programu Perykles 2020, która ma stanowić główną kwotę odniesienia w rozumieniu pkt 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾, na potrzeby Parlamentu Europejskiego i Rady podczas rocznej procedury budżetowej.
- (17) W celu określenia stopnia elastyczności w przydziale środków finansowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmian orientacyjnego przydziału tych środków finansowych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (18) Należy chronić interesy finansowe Unii Europejskiej poprzez odpowiednie środki w całym cyklu wydatkowania, w tym zapobiegania nieprawidłowościom, wykrywania i analizy nieprawidłowości, odzyskiwania środków straconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładania sankcji administracyjnych i finansowych.
- (19) Decyzje 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE i 2006/850/WE powinny zostać uchylone. Należy zapewnić środki przejściowe w celu wypełnienia zobowiązań finansowych w odniesieniu do działań prowadzonych na podstawie tych decyzji.
- (20) Należy zapewnić płynne i nieprzerwane przejście pomiędzy programami Perykles i Perykles 2020 oraz dostosować okres trwania programu Perykles 2020 do rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1311/2013. Program Perykles 2020 powinien być zatem stosowany od dnia 1 stycznia 2014 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejszym ustanawia się wieloletni program działania na rzecz wspierania działań w dziedzinie ochrony i zabezpieczania euro przed fałszowaniem i związanymi z tym nadużyciami finansowymi „Perykles 2020” (zwany dalej „programem”) na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. ustanawiające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

⁽²⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Artykuł 2

Wartość dodana

Program aktywnie zachęca i przyczynia się do zacieśnienia współpracy ponadnarodowej na rzecz ochrony euro w Unii, jak i poza nią, a także współpracy między partnerami handlowymi Unii, oraz zwraca uwagę na państwa członkowskie lub państwa trzecie, w których odnotowuje się najwyższy wskaźnik fałszerstw euro, jak wskazują stosowne sprawozdania sporządzone przez właściwe organy. Taka współpraca powinna przyczyniać się do zwiększenia skuteczności ochrony euro dzięki wymianie najlepszych praktyk, wspólnym normom i wspólnym specjalistycznym szkoleniom.

Artykuł 3

Cel ogólny

Celem ogólnym programu jest zapobieganie fałszowaniu i związanymi z tym nadużyciami finansowymi oraz zwalczanie tych zjawisk, a tym samym zwiększanie konkurencyjności unijnej gospodarki oraz gwarantowanie stabilności finansów publicznych.

Artykuł 4

Cel szczegółowy

Celem szczegółowym programu jest ochrona banknotów i monet euro przed fałszowaniem i związanymi z tym nadużyciami finansowymi poprzez wspieranie i uzupełnianie środków podejmowanych przez państwa członkowskie oraz udzielanie pomocy właściwym organom krajowym i unijnym w ich staraniach na rzecz rozwijania ścisłej i regularnej współpracy pomiędzy nimi i z Komisją, a także wymiany najlepszych praktyk, obejmującej w stosownych przypadkach państwa trzecie i organizacje międzynarodowe.

Wyznacznikiem osiągnięcia tego celu jest między innymi skuteczność działań organów finansowych, technicznych, organów ścigania i organów sądowych, o której świadczy liczba wykrytych przypadków fałszerstwa, zlikwidowanych nielegalnych wytwórni, aresztowanych osób i nałożonych sankcji.

Artykuł 5

Organy kwalifikujące się do otrzymania finansowania

Organami kwalifikującymi się do otrzymania finansowania w ramach programu są właściwe organy krajowe zdefiniowane w art. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1338/2001.

Artykuł 6

Udział w programie

1. Uczestniczącymi państwami są państwa członkowskie, które przyjęły euro jako swoją jedną walutę.
2. Wnioski przedstawiane przez państwa członkowskie, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować uczestników z państw trzecich, jeśli jest to ważne dla realizacji celów ogólnego i szczegółowego, przewidzianych odpowiednio w art. 3 i 4.

Artykuł 7

Grupy docelowe i wspólne działania

1. Program zakłada udział następujących grup docelowych:
 - a) pracowników organów zajmujących się wykrywaniem i zwalczaniem fałszerstw, w szczególności sił policyjnych i organów administracji finansowej, w zależności od zakresu ich funkcji na poziomie krajowym;
 - b) pracowników zajmujących się analityką;
 - c) przedstawicieli krajowych banków centralnych, mennic, banków komercyjnych i innych pośredników finansowych, w szczególności w zakresie obowiązków instytucji finansowych;
 - d) funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, wyspecjalizowanych w tej dziedzinie prawników i sędziów;
 - e) wszelkich innych grup zainteresowanych specjalistów, takich jak izby handlowe i przemysłowe lub porównywalne struktury mogące zapewnić dostęp do małych i średnich przedsiębiorstw, detalistów i przedsiębiorstw transportu wartości pieniężnych.

2. Działania w ramach programu mogą być organizowane wspólnie przez Komisję i innych partnerów posiadających odpowiednią wiedzę fachową, takich jak:

- a) krajowe banki centralne oraz Europejski Bank Centralny (EBC);
- b) krajowe centra analiz (KCA) i krajowe centra analiz monet (KCAM);
- c) Europejskie Centrum Techniczne i Naukowe (ECTN) i mennice;
- d) Europol, Eurojust i Interpol;
- e) krajowe biura centralne ds. zwalczania fałszowania przewidziane w art. 12 Konwencji międzynarodowej o zwalczaniu fałszowania pieniędzy podpisanej w Genewie dnia 20 kwietnia 1929 r. ⁽¹⁾ oraz inne organy specjalizujące się w zapobieganiu, wykrywaniu i egzekwowaniu prawa w związku z fałszerstwami;
- f) zainteresowane podmioty wyspecjalizowane w dziedzinie technologii powielania i certyfikacji, drukowania i grawerowania;
- g) podmioty inne niż te, o których mowa w lit. a)–f), oferujące szczególną wiedzę fachową, w tym, w stosownych przypadkach, takie podmioty z państw trzecich, a w szczególności z państw przystępujących i kandydujących do przystąpienia; oraz
- h) podmioty prywatne, które zdobyły wiedzę techniczną oraz wykazały się jej posiadaniem, a także zespoły, które specjalizują się w wykrywaniu fałszywych banknotów i monet.

Artykuł 8

Działania kwalifikowalne

1. Program uwzględnia ponadnarodowe i wielodyscyplinarne aspekty zwalczania fałszowania i propaguje najlepsze praktyki dostosowane do specyfiki krajowej poszczególnych państw członkowskich.

2. Na warunkach określonych w rocznych programach prac, o których mowa w art. 11, w ramach programu zapewnia się wsparcie finansowe następujących działań:

- a) wymiana i upowszechnianie informacji, w szczególności w ramach organizowanych warsztatów, spotkań i seminariów, w tym szkoleń, ukierunkowane staże i wymianę pracowników właściwych organów krajowych oraz inne podobne działania. Wymiana informacji będzie ukierunkowana między innymi na:
 - metodologie monitorowania i analizy ekonomicznych i finansowych skutków fałszerstw,
 - funkcjonowanie baz danych i systemów wczesnego ostrzegania,
 - wykorzystywanie narzędzi wykrywających wspomaganych komputerowo,
 - metody dochodzeniowe i śledcze,
 - pomoc naukową, w szczególności naukowe bazy danych oraz śledzenie/monitorowanie rozwoju technologii,
 - ochronę euro poza Unią,
 - działania badawcze,
 - dostarczanie specjalistycznej wiedzy operacyjnej;
- b) wsparcie techniczne, naukowe i operacyjne, które okaże się niezbędne do celów programu, obejmujące w szczególności:
 - wszelkie odpowiednie środki, które zapewniają pomoce dydaktyczne na poziomie unijnym, takie jak informator o prawodawstwie Unii, biuletyny informacyjne, podręczniki praktyczne, glosariusze i leksykony, bazy danych, szczególnie w zakresie pomocy naukowej lub śledzenia technologii, lub systemy wspomagania komputerowego, takie jak oprogramowanie,
 - stosowne badania o wymiarze wielodyscyplinarnym i ponadnarodowym,
 - opracowywanie instrumentów i metod wsparcia technicznego, ułatwiających wykrywanie na poziomie unijnym,
 - wsparcie finansowe na rzecz współpracy w zakresie operacji, w których uczestniczą co najmniej dwa państwa, gdy wsparcie takie nie jest dostępne w ramach innych programów instytucji i organów europejskich;

⁽¹⁾ Seria Traktatów Ligi Narodów nr 2623 (1931), s. 372.

- c) dotacje na sfinansowanie zakupu sprzętu wykorzystywanego przez wyspecjalizowane organy ds. zwalczania fałszowania do celów ochrony euro przed fałszowaniem zgodnie z art. 10 ust. 3.

ROZDZIAŁ II

RAMY FINANSOWE

Artykuł 9

Pula środków finansowych

1. Pula środków finansowych na realizację programu na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. wynosi 7 344 000 EUR (w cenach bieżących).
2. Pulę środków finansowych w ramach programu przydziela się na działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2 zgodnie z orientacyjnym przydziałem środków określonym w załączniku.

Komisja nie może stosować odstępstw od tego orientacyjnego przydziału środków finansowych o więcej niż 10 %. Jeśli przekroczenie tego progu okaże się niezbędne, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 14 w celu zmiany orientacyjnego przydziału środków finansowych określonego w załączniku.

3. Roczne środki zatwierdzane są przez Parlament Europejski i Radę w granicach wieloletnich ram finansowych.

Artykuł 10

Rodzaje wsparcia finansowego i współfinansowanie

1. Komisja realizuje program zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012.
2. Wsparcie finansowe w ramach programu na działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2 przyjmuje postać:
 - a) dotacji; lub
 - b) zamówień publicznych.
3. Zakup sprzętu nie może być jedynym przedmiotem umowy o udzielenie dotacji.
4. Poziom współfinansowania w przypadku dotacji udzielanych w ramach programu nie może przekraczać 75 % kosztów kwalifikowalnych. W wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, określonych w programach prac, o których mowa w art. 11, poziom współfinansowania nie może przekraczać 90 % kosztów kwalifikowalnych.
5. W przypadku gdy działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2 są organizowane przez Komisję i EBC, Eurojust, Europol lub Interpol, wynikające z nich wydatki są dzielone między nimi. W każdym przypadku każdy z nich ponosi koszty podróży i zakwaterowania swoich własnych zaproszonych prelegentów.

Artykuł 11

Roczne programy prac

W celu realizacji programu Komisja przyjmuje roczne programy prac.

Każdy roczny program prac realizuje cele ogólny i szczegółowy przewidziane odpowiednio w art. 3 i 4, określając:

- a) działania, które mają zostać podjęte zgodnie z takimi celami ogólnym i szczegółowym, w tym orientacyjny przydział środków finansowych oraz metodę realizacji;
- b) w odniesieniu do dotacji: istotne kryteria kwalifikacji oraz maksymalny możliwy wskaźnik współfinansowania.

Środki finansowe przydzielone na działania komunikacyjne w ramach programu służą także komunikacji instytucjonalnej dotyczącej priorytetów politycznych Unii, w zakresie, w jakim są one powiązane z celem ogólnym programu ustanowionym w art. 3.

Artykuł 12

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja podejmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, poprzez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje administracyjne i finansowe.
2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy są uprawnieni do audytu, na podstawie dokumentów oraz na miejscu, wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe w ramach programu.
3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽²⁾, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie naruszające interesy finansowe Unii, w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub umową w sprawie zamówienia finansowaną w ramach programu.
4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, w umowach o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, zamówieniach, umowach o udzielenie dotacji i decyzjach o udzieleniu dotacji wynikających z wykonania niniejszego rozporządzenia zamieszcza się przepisy wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.

ROZDZIAŁ III

MONITOROWANIE, OCENA I UPRAWNIENIA PRZEKAZANE

Artykuł 13

Monitorowanie i ocena

1. Program jest realizowany przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi, w drodze przeprowadzanych regularnie konsultacji na różnych etapach realizacji programu, w ramach komitetu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1338/2001, z uwzględnieniem stosownych środków podejmowanych przez inne właściwe organy, w szczególności EBC i Europol.
2. Komisja dąży do zapewnienia spójności i komplementarności programu z innymi stosownymi programami i działaniami na poziomie Unii.
3. Komisja co roku dostarcza Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje o wynikach programu. Informacje te dotyczą również spójności i komplementarności z innymi stosownymi programami i działaniami na poziomie Unii. Komisja stale upowszechnia wyniki działań wspieranych w ramach programu. Wszystkie państwa uczestniczące oraz inni beneficjenci dostarczają Komisji wszystkie niezbędne dane i informacje, pozwalające na monitorowanie i ocenę programu.
4. Ocenę programu przeprowadza Komisja. Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedkłada niezależne sprawozdanie z oceny śródkresowej na temat realizacji celów wszystkich środków (pod względem wyników i skutków), skutecznego i gospodarnego wykorzystania zasobów oraz wartości dodanej dla Unii. Sprawozdanie z oceny jest przygotowywane w celu podjęcia decyzji o przedłużeniu, zmianie lub zawieszeniu środków. W ocenie uwzględnia się ponadto kwestie uproszczenia, wewnętrznej i zewnętrznej spójności, dalszego znaczenia wszystkich celów, a także wkładu środków w realizację unijnych priorytetów w zakresie inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu. Uwzględnia się także wyniki oceny długoterminowych skutków poprzednich środków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

5. Długoterminowe skutki i zrównoważony charakter efektów programu są również oceniane pod kątem podjęcia decyzji o ewentualnym wznowieniu, zmianie lub zawieszeniu któregośkolwiek kolejnego programu.
6. Ponadto do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie końcowe sprawozdanie z oceny na temat osiągnięcia celów programu.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 9, powierza się Komisji na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 9, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 9 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Uchylenie

Decyzje 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE oraz 2006/850/WE tracą moc.

Jednakże zobowiązania finansowe dotyczące działań realizowanych na podstawie tych decyzji nadal podlegają przepisom tych decyzji, do czasu wypełnienia tych zobowiązań.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Orientacyjny przydział środków na działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2

W ramach puli środków finansowych na program, określonej w art. 9, co najmniej 90 % budżetu przeznacza się na następujące działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2:

- rozpowszechnianie i wymianę informacji,
 - wsparcie techniczne, naukowe i operacyjne,
 - dotacje na sfinansowanie zakupu sprzętu wykorzystywanego przez wyspecjalizowane organy ds. zwalczania fałszowania.
-